

Sterk spel van jonge makers loopt vast in absurditeiten

THEATER **ROUTE NATIONALE**

Door Orkater/De Nieuwkomers

Regie/tekst Eva Tijken **Gezien** 9/5, Haarlem **Nog te zien** 23/5 Meervaart, 2-4/6 Bellevue

★★☆☆☆

Liggend op de grond klampt Sanne Vanderbruggen zich vast aan de laars van Vincent Croiset. Als een opgewonden hondje rijdt ze ertegen aan. “Ik heb zin Jacques, ik heb zo’n grote zin!” Het is een vervreemdend, humoristisch beeld uit *Route Nationale*, een muzikale voorstelling van een nieuwe club jonge makers bij Orkater. Op weg naar het zuiden stranden Jacques en Marie in een file waarvan de lengte exponentieel groeit. Terwijl de tijd verstrijkt, loopt de spanning op.

Net als in de vorige Nieuwkomersproductie *Schotland* kent *Route Nationale* een hoog absurdistisch gehalte. De acteurs zien eruit als etalagepoppen met pruiken die als playmobilhaar om hun hoofd zijn geklemd. Ze vertellen hun verhaal op een door schuttingen omgeven grasveld waarop een kleine televisie staat. Eerst draven er nog paarden door het beeld, maar al snel komt alles tot stilstand.

Wat als een roadmovie begint, ritmisch ondersteund door de composities van Christiaan Verbeek, loopt vast in een zee van blik en ramptoerisme. Gaandeweg ontspoord de voorstelling. Jacques trekt met zijn tanden de ingewanden uit een speelgoedpony en trompetmeisje Serin Utlu zorgt – hoewel grappig en met een krachtige zangstem – voor steeds onbegrijpelijker interventies.

Het spel is sterk, maar een coherent verhaal ontbreekt. Volgens het persbericht willen de makers iets zeggen over de welgestelde mens die zich afsluit voor armoede en ellende in de wereld. Dat komt niet uit de verf. De mooie beelden en muziek ten spijt overtuigt *Route Nationale* daardoor niet.

Joukje Akveld